

VIROLET

EX · LIBRIS

JOSEP MONÉS
L'AMETLLA DEL VALLÈS

EN MEMÒRIA DE CHORNI
(1967 · 1983)
UN BASSET DE PÈL CURT,
NEGRE I FOC,
VALENT I GRAN CAÇADOR

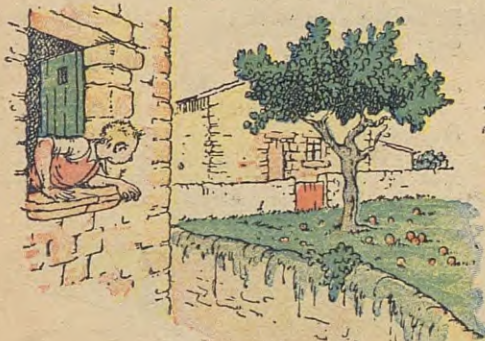
VIROLET

SUPLEMENT ILLUSTRAT D'EN PATUFET

LES POMES

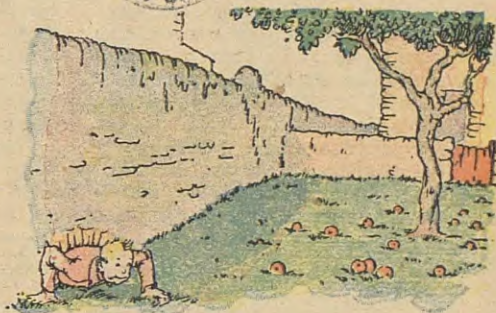
per VINYALS

En llevar-se, en Toni surt a la finestra i veu que sota la ufanosa pomera de l'hort del veí hi ha una gran estesa

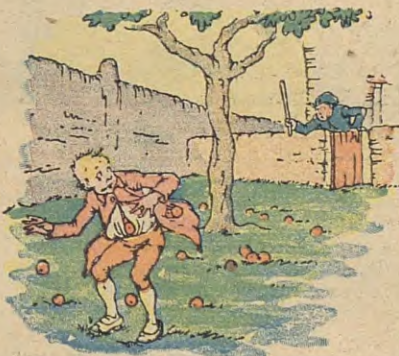
de pomes i pensa fer-ne una bona collita i entra de quatre grapes per un forat de desaigua de la tanca, tot procurant que ningú el vegi.

Mes, ai! que el forat és molt estret i malgrat que en Toni no té res de voluminós, té de fer molts esforços per poder-hi passar.

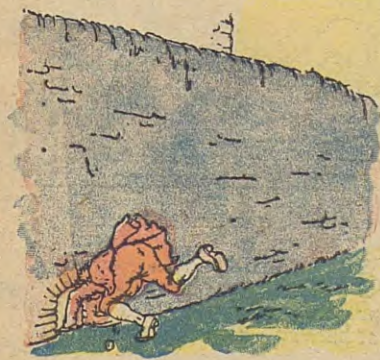
Un cop dintre, és la cosa més senzilla del món carregar-se de pomes. El noi se n'emplena les butxaques i la pitrera.

Mes, tot d'una, en Tòfol es dona compte que li furten els fruits i surt irat i ben proveït a empaïtar l'intrús.

Sense deixar les pomes, en Toni fuig fins arribar al forat aquell on ha entrat suara amb certes dificultats.

Però ara el noi ha augmentat notablement de volum, i encara que fa tots els esforços imaginables per sortir, no ho aconsegueix.

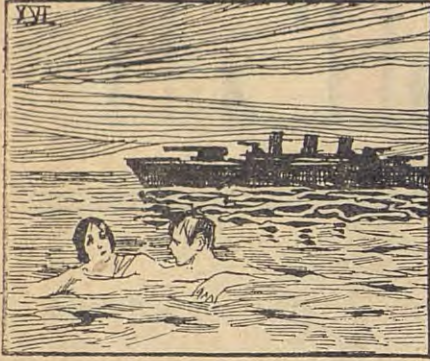
El seriós contratemps dona ocasió e l'irat Tòfol de lluir l'impuls del seu braç que per comble de la dissort culmina amb un bon garrot.

Després d'haver deixat les pomes i d'haver rebut de valent, en Toni pot passar, mentre en Tòfol li crida: — Has pres malament la mida, minyó!

SILEX, NOVEL·LA D'AVENTURES

(Cont.nuació)

Silex tallà la corda de seda que llençà al mar i despenjant-se per un cap del cordatge, es calà a l'aigua, car no havia volgut tirar-s'hi des de l'amura per evitar el soroll del topament del cos damunt del líquid.

Nedà vigorosament i prompte encalçà Georgina. Aquesta, bracejava acompassadament, fent per manera de no esmerçar les forces, i ja junts

els dos, procuraren fer via vers la costa.

Darrera seu anava quedant la mola imposant de la nau del corsari.

Aquest, tan abstret estava a coberta que no s'adonà de res.

Pensava en donar la darrera escumosa a Georgina. Aniria a dir-li que si no volia accedir al seu amor, volaria la nau amb tota la gent d'abord.

Es refiava de vèncer la seva resistència.

En davallar per l'escala ensopegà amb un cos ajaçat a terra.

— El guaita es deu haver adormit... Després li faré donar una llisada...

Anà per entrar a la cabina i del primer cop d'ull, l'endevinà, més que veié, buida. Un crit feréstec, un esga-

rip, un udol, va escapar-se de sa gorja.

— M'han traït! M'han burlat! A mi!... Ell i ella! Encara deuen ésser encauats per la nau... Acabem d'un cop! Tot-hom amb mi a l'infern, que l'estimar sense esperança és encara pitjor!

I com un foll, pujà a gambirots les escales, arribà al panyol i entre l'esglat dels seus corsaris, que en oir els

crits de Nazim-Ali havien corregut a coberta, calà foc a la Santa Bàrbara.

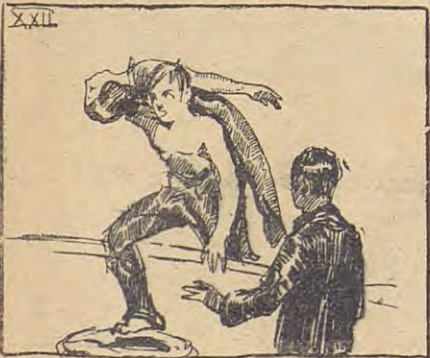
Una detonació espantosa féu arremolinar-se les aigües del mar.

I un segon més tard, el mar començava a engolir munts de carn ensangonada, estelles, ferros retorçats... S'havia acabat per sempre Nazim-Ali.

El salvament

La detonació sobtà els marins de la «Lluerna» i en particular en Trinquetada i al marquès de Ràvena que encengueren tot seguit el reflector. Des del lloc on havien amagat el seu vaixell podia explorar-se el mar, i

encara pogueren veure en l'indret llunyedà on sabien que navegava el corsari que duia a bord, disfregat, el capità Silex, una estesa de desferres.

Les calderes a pressió i els Diesel preparats, el «Lluerna» s'apropà a tota marxa vers el lloc del desastre, anguniosos tots els amics d'En Silex, car temien que hagués volat la nau pirata i que hi hagués mort.

Els calgué recórrer unes milles i acostar-se pels indrets de la costa per

no topar amb restes de la carcassa mig partida que surava com resistint-se encara a la seva desaparició.

Un xiulet els cridà l'atenció. Guaitaren la superfície del mar per mitjà del reflector i veieren dos cossos que nedaven en direcció al vaixell.

— La senyal és del capità — féu En Trinquetada ple d'alegria.

— Sí, que ho és, — confirmà el Marquès, que correspongué amb un altre

xiulet especial, que també fou contestat.

— Però porta companyia...

— No hi fa pas res; ell dirà; hisseu-lo de pressa, que no fa nit d'estar-se prenent banys! — acabà per manar el Marquès.

No tardà en saltar en Silex a bord, portant a l'espatlla, mig esvanida per l'emoció i el cansanci, l'expresso-nera.

(Continuarà)

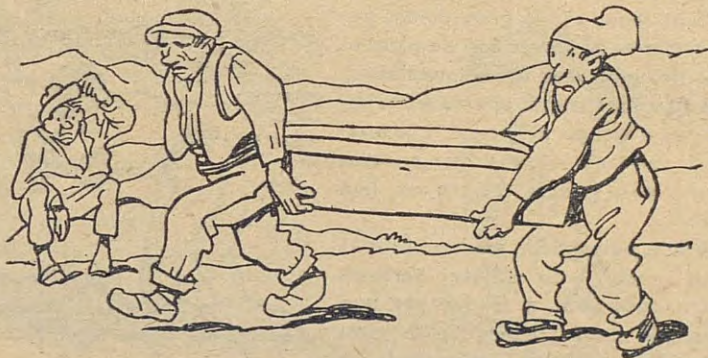
E L T E S T A M E N T

Dibuixos d'En CORNET

per APELES MESTRES

Quan varen treure de casa el cadàver, ningú en el poble no va fer-ne gaire. Els parents — tots parents de lluny i vivint en llogarrets més o menys allunyats — en rebre la nova de la seva mort, van arrossar-se d'espatlles murmurant: «Déu l'hagi perdonat! Pel que hi feia en aquest món, tant de bé li ha fet emportant-se'l.» I van trobar que no valia la pena de calçar-se les espadenyes per acompanyar-lo al camp de les ortigües.

Per això, quan la caixa sortí del portal de casa seva, com el bon home havia viscut sempre com una rata en son cau, sense fer ni bé ni mal a ningú, no

hi hagué un sol veí que es cregués obligat a fer-li seguici.

II

Era una tarda d'estiu i el sol esberlava les pedres i assecant el fang dels torrents s'entretenia en trencar-lo i fer-ne cassoletes. Les cigales repicaven de ferm en les resseques oliveres, i la lluentor de la licorella dels camins escaldava els ulls.

Un home duia la caixa pel cap, un altre pels peus. Unes quantes passes

davant d'ells, caminaven penosament, suant i esbufegant, el senyor rector i el vicari; adalerats per arribar com més aviat millor i tornar a casa per posar-se a la fresca.

Assegut en un marge del camí, un pobre rodmons, aclaparat per la calor, descansava a l'ombra d'una fari-gola, quan veié passar davant d'ell el miserable enterrament.

— Vet aquí un que devia ésser tan ric com jo — pensà amb certa ironia barrejada de dolença; — si quatre quartos hagués deixat, altre acompanyament portaria! Però el que res no deixa en aquest món, tot sol se'n va a l'altre. Així ho hem trobat i així ho deixarem!... Bah! Com ja tinc totes les

tament immediatament d'ésser colgat en terra el seu cadàver.

I després de posar-se les ulleres, tragué de la butxaca un plec clos, que obrí amb tota solemnitat, i en alta veu llegí aquestes paraules:

«Deixo tots els meus béns, que es partiran per parts iguals entre ells, a tots els que acompanyin el meu cadàver fins al fossar. Que Déu els doni llargs anys de vida a fi que puguin gaudir-ne amb tota pau i tranquil·litat com els ho desitjo. Amén.»

Tots els ulls van posar-se en el pobre que, ben distretament, s'ho havia escoltat com a cosa que poc ni ro'l l'interessava.

— No sou vós l'única persona que ha acompanyat el difunt al cementiri? — preguntà el notari.

— Així és — afirmà el rector.

— Doncs — afegí el notari, fent una reverència al rodmons — us escau una casa i uns quants mils duros. Que siga l'enhorabona!

APELES MESTRES

III

Quan s'entornava costa avall, el rector va cridar-lo:

— Veniu, bon home, que entrareu a rosegat un mos de pa i a refrescar una mica, que bé us ho heu afanya'.

— Déu li pac, — murmurà el pobre. I va seguir-lo.

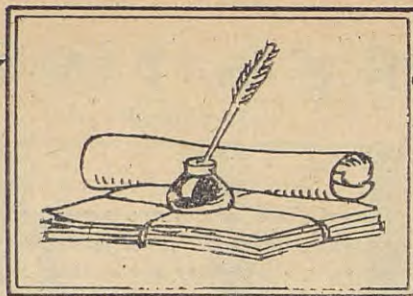
Al portal de la rectoria s'esperava un senyor — el notari — que va alçar-se en veure'ls arribar:

— Els estava esperant per a complir la voluntat del difunt, segons la qual té d'obrir-se i fer-se públic el seu tes-

La nit de Novel·la per

• DIBUIXOS DE

Sant Joan

Clavys Eimeric
J. G. JUNEDA

(Continuació)

— Es que vull que sigui pagès! — feia el pare, temorec que no li capginessin el noi.

— I jo també!

— Es l'hereu!

— I encara que no ho fos! Que et creus que no m'estimo la terra, per més que no m'hi vegis sempre amb el càvec esgratinyant-la? Pagès el vull a en Blai, però un pagès intel·ligent, que sàpiga servir-se dels invents del dia, dels adobs, de les ferramentes; i que tregui de la terra el suc que cal treure'n. Què hi faria a ciutat? Migrar-se, esquirir-se, tornar-se de color d'ala de mosca, aprendre d'ésser brètol, i malparlat, i de malgastar el diner a cada topant i a cada cantonada? Pagès com tu, però que tingui el que tu no tens: una teoria, a fi que el dia de demà tregui més profit de tes terres que tu... Tu ets molt treballador; jo desitjo que ell sigui treballador i apte per a dirigir els conreus amb una mira més enlairada...

— Què hi farà de més a la terra, que jo no hagi fet? — responia sempre, picat en el seu amor propi el germà gran.

— No corris tant... Què en fas tu de l'aigua de la font de l'Avellà? Deixar que s'escorri marges avall, quan podries canalitzar-la fins a les terres de secà de més enllà...

En Feliu va gratar-se el cap.

— Em voldries donar molta feina!

— Si jo te'n voldria treure! Crec de bona fe que treballes massa. Es només el cap el que et té mandra de fer feina de la bona...

I en Blai, que solia oir aquestes paraules fraternals, cada dia més encantarinat amb l'oncle, que per aquells volts, estava conjuminant una sorpresa: a la font de l'Avellà no hi anaven més

que els que es perdien i com podeu suposar, en tot el poble no hi havia ningú, gran ni xic, capaç de perdre's en totes aquelles serralades.

L'oncle Xinxó, aprofitant els dies llargs, quan sortia en Blai de l'escola, recollia el menut i se l'emportava fins a la font on hi guardava ja un picot nou i una pala. Un cop a recer de l'avellà, penjava d'una branca l'americana, s'arremangava les mànegues i els camots dels pantalons i es posava a cavar un reguerot tirant cap a les terres del seu germà; si tot anava bé, per Sant Joan, per la gran diada, podria donar-se el darrer cop de picot al gruix de terra que aguantava l'aigua de la font i tot seguit hi colaria el líquid que d'una peça de terra que apenes si valia els passos que costava anar-hi, se'n podria treure un bon profit.

En Blai, assenyadet, sabia el propòsit de l'oncle, i ho callava, seriósament a casa seva, a fi que per una indiscreció no fos coneguda la gran empresa. Es limitava a retirar palades de terra i a deixar-les en un pendic, que al cap d'uns quants dies de treball, s'havia anat planejant, fins a convertir-se en una prada ben formosa.

— Quina alegria tindrà el pare, quan la vegil! Li semblarà un somni!

I l'oncle, satisfet, no sentia el cansament, content de la tasca que s'havia imposat.

En Feliu poc pensava en l'obra que realitzava el seu germà.

— Fa bo d'anar-hi a jeure una estona al peu de l'avellà, oi, Esteve? Es una ombreta dolça, que, sigui l'hora que es vulgui, mai no et deixa passar el

sol. Ja saps el que fas, ja! Mira,estic per anar a ca'l notari i regalar-te'l... A condició que tu paguis la contribució! Un tros de terra, que, amb les de secà, no valen tant com el que costaria l'escriptura del notari i el registre de la propietat!

— Series capaç de donar-me-les?

— Quan vulguis!

— Fet! Jo pago les escriptures!

— No en parlem més... Quan bai-

xem a Sarra!, fes-m'ho present! Fora mantenir ganduls, i una terra que no treballa no és més que un menja-pa a casa, que no et dóna cap profit!

I que no ho deia per dir! Al diumenge següent, era a casa el notari a fer la donació, i ja no va esperar el seu germà que va restar a casa del notari enxerrairat amb les seves coses d'Amèrica, sinó que va córrer a proveir dels queviures que li feien falta pel viure de la setmana.

L'oncle Xinxó, en veure que el seu germà girava cua, corregué a dir-li al senyor notari:

— Ara vostè em fa una nova escriptura, dient que ho he cedit tot a en B'ai... Es un obsequi que li faig, però faci'm la mercè de no dir-ne res al meu germà... Jo ja seguiré pagant la contribució, entén?

I cada dia amb més entusiasme, l'oncle Xinxó corria a obrir cèquia i a fer aqueducte amb teules, i a contemplar joiosament aquell treball imperfecte, però que hauria d'acabar per portar aigua a terres que no en coneixien d'altra que la de pluja.

Una tarda, en anar l'Estevet a l'escola, va trobar en Blai plorant.

— Què et passa, Blaiet?

El mestre va esperar que respongués el minyó, però, veient que callava, declarà:

— Es que avui ha fet una mala acció... S'ha barallat amb un company. . . No és cerca-raons, ni l'altre tampoc, però el certés que s'han donat uns cops de puny amb tal encert per part d'en Blai, que ha migpartit una cella del seu company... No serà res, però la ferida ha estat tan escandalosa, que en Blai, cortrencat, ha plorat tant i amb tanta abundància, que crec que les llàgrimes li han rentat la consciència. No cal que el renyí, senyor Esteve, que ja està prou repenedit. Demés, ha demanat perdó al ferit, i aquest no sols l'ha perdonat, sinó que li ha fet un petó... No hi tornarà pas més... Oi, Blaiet?

En Blai, inconsolable, va respondre que no amb el cap. Amb la gorja no hauria pas pogut perquè la tenia plena de llàgrimes roents, inestroncables.

El noieta, sempre p'orant, no va seguir a l'oncle, a despit de cridar-lo aquest. Com si fos sord, va agafar el camí de casa seva, on va entrar, corrent vers aquell munt de sacs que ja li sabia el gustet de les llàgrimes.

L'oncle Xinxó, comprenent la vergonya del menut, no va entestar-se en fer-lo seguir per força.

— Val més que tingui vergonya del pecat, i que en senti la pena d'haver obrat malament! — i amb aquesta reflexió, anà seguint la seva passejada a la font de l'Avellà.

En Blaiet, ben tapat de cap, va sentir amb l'escalforeta i la olor del blat, que se li assecaven les llàgrimes i va posar-se a reflexionar...

Encara que es tapés els ulls, veia el company, amb l'ull esquerre cobert per la sang que davallava de la cella, i... no hi podia fer més, es recordava del ceguet del camí de l'església, i li tornaven les llàgrimes més vives, més cordials que mai

— Oh, Déu meu! Quina gran pena deu ésser no veure-hi! No saber d'arbres plens de fruita, ni de nius, ni de sargantanes corredores, ni de cel, ni de claredat... Sobretot aquells que tenen les nines mortes, que encara fan més respecte que els que només poden mostrar les conques buïdes, com unes baumes eternament pelades!

I pensava en el noieta ferit, contemplant-lo ceguet, la vista perduda entre la boira d'uns ulls blancs, plens d'aigua com de llàgrimes que s'haguessin glaçat sota les palpebres; caminant a la ventura, palpant, planxant la terra amb els peus vacil·lants, i en Blaiet, s'hi veia ell també, castigat pel Senyor, sol per uns deserts dels quals havia sentit parlar a l'oncle, entre bèsties feres, acompanyat només dels udols feréstecs dels animals terribles de les selves.

De tant en tant obria els ulls i en la mitja foscor de l'estança, s'esforçava en

percebre tots els detalls de la paret, fins aquells dibuixos que hi havia fet temps enera, abans que l'oncle li hagués dit que no estava bé embrutar les parets amb rètols ni ninots. Dissortadament, tenia l'esperit tacat de la sang de l'amic, i en la paret blanquinosa hi veia precisa, perfilada, la figura dolorida del minyó ferit.

No va eixirivir-se més que quan oí que el seu pare arribava. Va eixugar-se els ulls i eixí a rebre'l.

En Feliu no va parar esment en els ulls vermells del seu fill.

— Que no has anat amb ton oncle?

— No, senyor... — respongué amb aire trist en Blaiet.

El pare cregué endevinar:

— Vaja! Ja conec que n'hi deus haver fet alguna de crespa i que ell t'ha reganyat!

— Podèu creure que no, pare... Es que avui, no tenia ganes d'anar a passejar.

— Que no et trobes bé? — feu àleshores, el pare, sospitant quelcom més greu.

En Blai no gosà a anguniejar a son pare, fent-li creure una malaltia que no tenia, però com que en realitat el cap li calentejava, el pare, resolué que se n'anés al llit sense sopar. En Blaiet en restà ben agraït.

Però un cop al llit quina por, quina basarda! En la foscor de la cambra, no hi veia més que ulls flamejants, que volejaven com llumenetes, de dos en dos, ben aparionats, que prou eren e's ulls de l'amic, en tan mala hora danyat! I tot per no res, per unes boles de més i unes estampes de menys!

L'oncle Xinxó, en arribar, preguntà pel nebot.

— L'he trobat amb els ulls vermells, el cap calent, i l'he fet anar al llit sense sopar, per si fos un mal aire!

L'oncle Xinxó sabia ja quin era el mal i reia de pensar que el Senyor ja sol donar-los els càstigs, i més avinents amb el pecat, que la justícia humana!

III

El cel ras, les plantes verdes, les muntanyes grogues i daurades de bon matí, quan l'istiu s'acosta, tenen la virtut d'alegrar els esperits i en Blaiet en llevar-se va sentir-se net de pesombres. Feia un solet massa escalivador perquè totes les llàgrimes no es fonguessin en pujar fins als ulls i i rebre la besada de la llum!

Anà a col·legi com cada dia, i en veure el mestre, preguntà, avergonyit, pel company:

— No deu haver vingut, veritat, senyor mestre?

— Sí, que ha vingut... Allí el veuràs! — i assenyalà el ferit amb el front envenat.

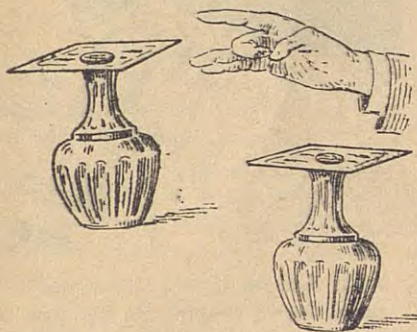
(Continuarà)

UN RETALLET DE CADA COSA.

JOC DE MANS

Veus ací un joc de molt efecte, però que cal assajar-lo prèviament per no fer una planxa en executar-lo davant dels espectadors.

Consisteix en fer que una moneda

col·locada sobre una carta que tapi el broc d'una ampolla, caigui dintre sense que l'operador toqui l'ampolla ni la moneda ni agafi la carta.

La solució és ben senzilla: Es deu cercar una ampolla de coll ample a l'objecte que la moneda passi fàcilment. Es dona un cop ben fort a la carta servint-se d'un dit tal com indica la figura i la moneda caurà en el fons de l'ampolla.

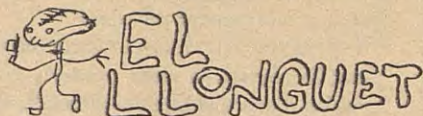
LLETRES ESCAMPADES

Ordenant degudament aquestes lletres obtindreu el nom d'una població de Catalunya.

El que vol aparentar més del que és, sols logra en el món la confecció d'una colla de papers ridícols pagats a pes d'or.

FULLS D'ENCICLOPEDIA

A opinió de molts, és més bo que el pa. El seu posat és tranquil i aparentment inofensiu. Va pentinat un xic passat de moda: duu clenxa al mig. És l'aliment primordial de l'elefant del Parc. La vida del llonguet és ben senzilla: Es lleva de matí i se'n va resignadament als domicilis on té d'ésser consumit i compleix aquesta missió amb una abnegació digne de totes les lloances. Si li doneu un bany de cafè amb llet, se us desfà per donar-vos gust.

El llonguet està en la seva màxima ufanor de bon matí; li passa el mateix que a certes flors boscanes.

A mida que va ponent-se elsol, es va dur com un fòssil fent la competència als torrons d'Agramunt. El llonguet acompanyat d'una pastilla de xocolata és el berenar preferit de molta mainada encar que en aquesta preferència el llonguet hi te moltes vegades un paper purament decoratiu, car la majoria d'infants es mengen ràpidament la xocolata i deixeu el llonguet com a espectador i còmplice de la sevallaminadura. El número de llonguets que hi ha al món, no s'ha pogut esbrinar mai degut a què la natalitat de llonguets està en relació directa amb la mortalitat dels mateixos. A més a més, el llonguet és flor de un dia i generalment mor violentament devorat víctima de l'antropofàgia dels homes.

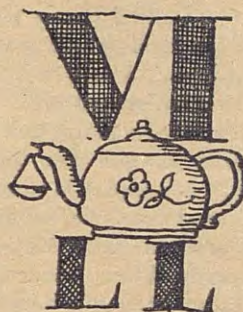
SALOMÒNIC

ENDEVINALLA

Tenint en compte aquests dibuixos cal trobar tres cognoms catalans.

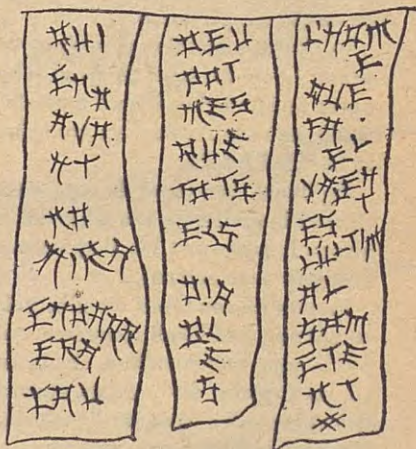
JEROGLIFIC

Un home ben educat és la millor defensa contra les impertinències de la gent grollera, perquè porta en sí un aire de dignitat que fins els més petulants respecten. La mala educació estimula, ajuda i justifica la familiaritat dels tímids. Ningú no digué jamai una inconveniència al duc de Marlborough ni tampoc tractà urbanament a sir Robert Walpole.

CHESTERFIELD

TRES ADAGIS

Cal trobar en aquestes banderoles tres adagis catalans. Aviat el llegidor desxifrarà ço que diuen aquestes lletres que encar que semblen xineses, són d'un xinès molt convencional.

GRAN CONCURS

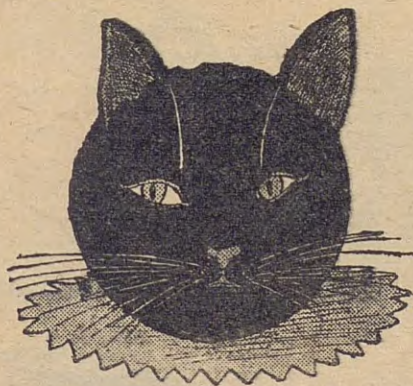
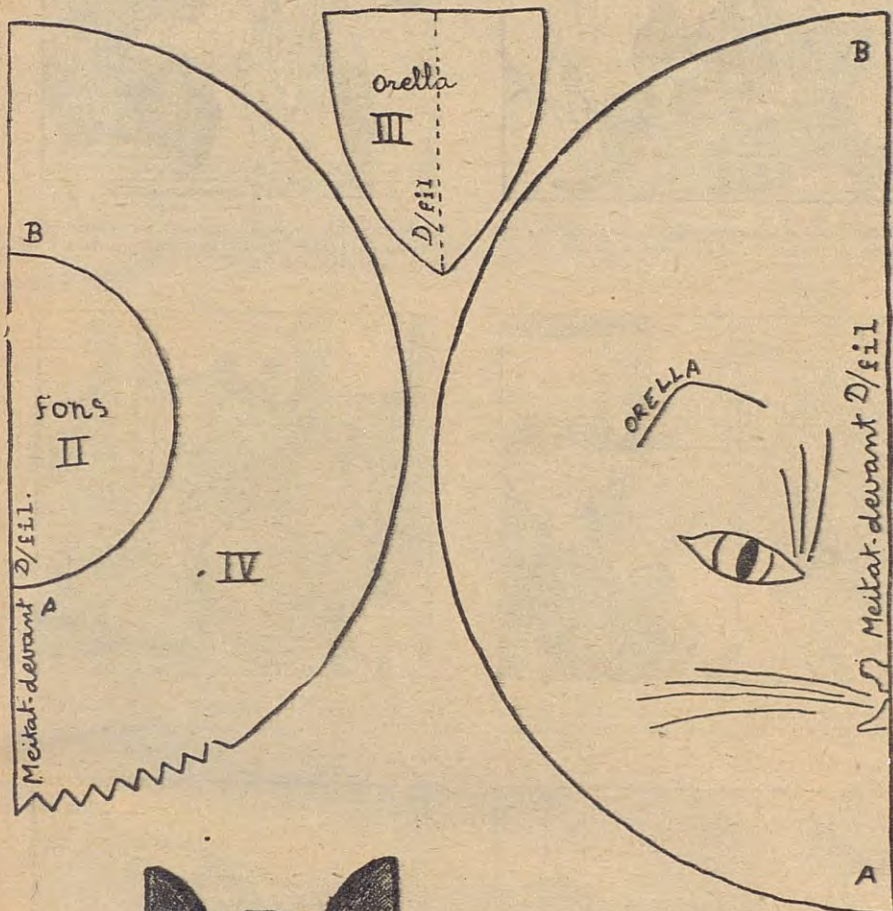
PER A LES NENES

COIXINET D'AGULLES

Moltes vegades en cosir se us perden agulles per no saber on clavar-les. Aci teniu aquest cap de gatet que us aguantarà amb paciència les punxades sens

perdre cap de les agulles que li confeu.

Aquest cap és fet de vellut negre i va posat sobre una seda de color. Els ulls són pintats de blanc vert i negre, el nas rosa. Si pintat no us que-

dés bé, brodant-ho amb sedes de colors us farà el mateix efecte.

Es talla el cap, posant el vellut en doble, es passa un arrugat a tot el vol es cus en el coll AA i BB i es deixa el forat just per omplir-ho de serradures.

Les orelles tallades en doble, cosides i tombades perquè quedin ben polides, es col·loquen en el lloc que indica el dibuix.

TALLARETA

Si en el món hi ha algun palau ben vigilant és el de Windsor.

El palau de Windsor conté numero- ses riqueses d'un valor incalculable especialment les despulles de gran nombre de «rajahs» de la India. Aques- ta circumstància ha fet que hom hagi pres tota mena de precaucions no tant sols per a protegir-lo contra els lla- dres, sinó molt especialment contra el foc, que tal volta és l'enemic més terrible.

Quaranta-cinc avisadors d'incendi són escampats per dintre el palau. Dues companyies de bombers estan de servei permanent nit i dia preparats sempre per actuar al primer avís. A més de les conduccions d'aigua que proveeixen de líquid les bombes, hi ha dues cisternes contenint uns centenars de mil litres d'aigua cada una.

Fa més d'un segle que no hi ha ha- gut la més petita alarma al palau de Windsor.

La cortesia val tant com les riqueses i no és precis ésser ric per estar ben criat. L'home educat és ben rebut a tot arreu com la llum del sol, perquè en si porta el goig i l'alegria i desarma el recel i l'enveja amb la benevolèn- ça que prodiga a tothom. Les abelles no clavarien el seu fibló a un home untat de mel.

O. S. MARDEN

Sempre que en el món es vol pensar en un ocell bonic que tingui totes les gràcies i totes les virtuts, s'ha de pen- sar en el rossinyol; i no hi ha ningú, ningú que no sàpiga que el rossinyol és el rei de les passades i les refilades, i que és el cantaire de la nit, com l'a- losa és la música fresca de la mati- nada.

Solucions al número passat

Jeroglífic comprimit: Capot.

Mots creuats:

		P	A			
		C	A	R	R	O
P	A	L	A			C
		P	E	G	A	R
M	A	T	O			E
		A				

D'OMBRES XINESQUES

N.º 205 — Carme Pons

N.º 206 — J. Guitart

N.º 207 — J. M.º Cardona

N.º 208 — Carme Valls

UN CAS DE RÀBIA

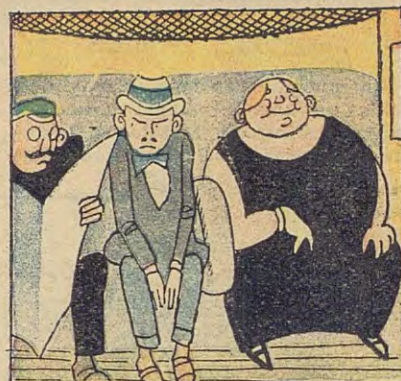
per CASTANYS

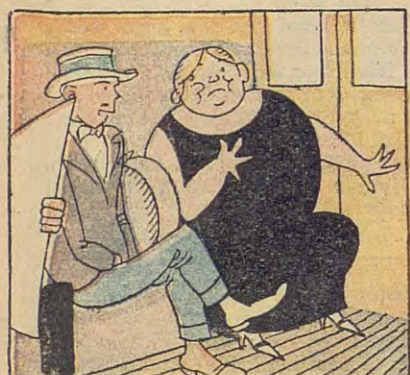
En Xirinacs va arribar just al moment en què anava a a rrencar el tren.

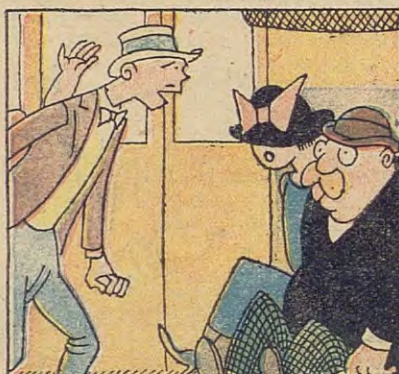
Com que no sobrava cap lloc, es va ficar en un departament i s'hi va entaforar com va poder.

Com que faltava molt per arribar a terme del viatge i la posició era molt incòmoda, en Xirinacs va idear un truco.

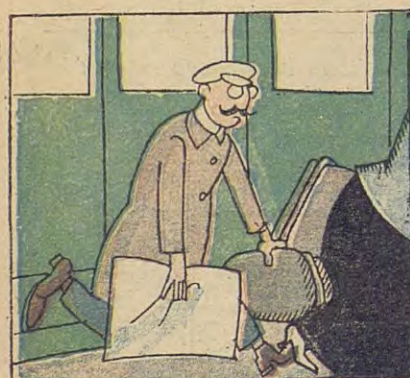
Va començar a ginyolar i a remenar-se frisso pel vagó i feia un l'adruc de tant en tant.

Per fingir mil or un cas de ràbia clavava mossegades imaginàries i extraviava la vista.

No cal dir que a la primera parada que va fer el tren, començaren a desaparèixer viatgers.

I a la segona, el departament va quedar gairebé buit.

Dieu gairebé, perquè hi hagué un senyor que sense inmutar-se demanà a en Xirinacs,

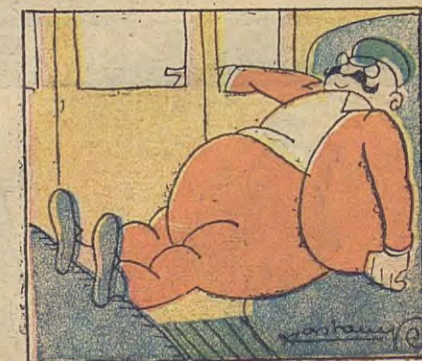
— Jove, lo que vostè té és ràbia. Jo fa tres anys que en pateixo. Cada setmana tinc un atac. Justament avui fa vuit dies que vaig tenir l'últim.

I com que en dir això el passatger va posar una fesomia terrible. En Xirinacs a la primera parada va mudar-se de departament.

La cas'atit el va portar al departament on s'havien refugiat els seus ex-companys de viatge i podedu comptar l'esverament que van sofrir.

L'únic que hi va sortir guanyant fou el senyor de l'atac, el qual una vegada so, es va estirar còmodament i va trencar un son.